

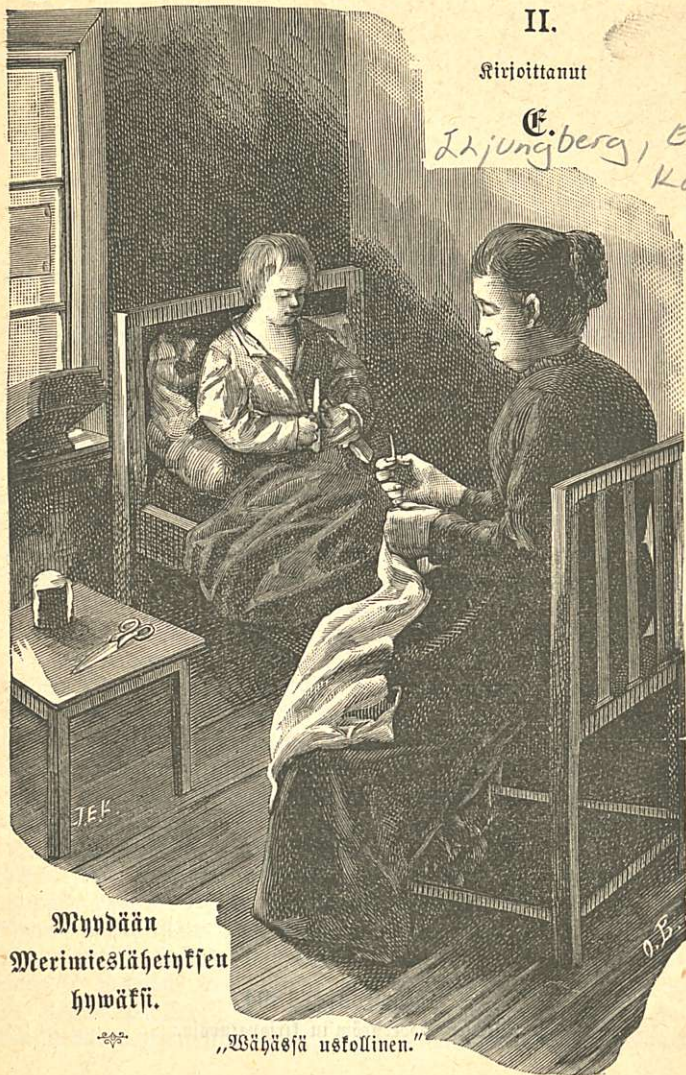
K. Haatainen

Pikku Elin Sunnuntaikirja.

II.

Kirjoittanut

E. I. Jungberg, Emelie
Karolina

Myhdään
Merimieslähetyksen
hyväksi.

„Bähäsjä uskollinen.”

Uudenmaan kirkon kirkonkirja

II

Uudenmaan kirkon

3

Porvoossa 1894,
Werner Söderström'in kirjapainossa.

Mietelmiä.

I.

„Katsjo, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.“ Math. 28: 20.

Rakas lapsi, lue yllä oleva lause vieläkin kerran oikein tarffaavaisella mielellä, ja tahdomme sitten yhdesjä katsella, mitä se oikein sijältää. Sinä tiedät, kuka sen on lausunut. Sinä tiedät, että ne ovat rakkaan Wapahtajamme sanat. Mõsnousemijensa perästä ilmaantui Hän monta kertaa opetuslapsillensa. Ja Mateus kertoo, että Jeesus kerran oli kutsunut heidät eräälle Galilean vuorelle. Siellä Hän puhui juhlallisia sanoja, käski heidän mennä opettamaan kaikkia kansoja ja kastamaan heitä nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen, ja tämän lausuttua antoi Hän heille tuon kalliin lupautsen läsnäolostaan. Tiedämme myöskin, mitä tämä lupaus vaikutti opetuslasten mielessä. Kun Jeesus astui taivaaseen, eikä enää nähtävissä muodossa waeltanut heidän kanssaan, he eivät kuitenkaan mu-rehtineet, waan olivat päin vastoin iloisjaan, sillä he pitivät uskolla kiinni Jeesuksen sanasta ja olivat sydämeistä wakuutetut siitä, että Hän oli heidän kanssaja. Niin oli silloin, mutta mitenkä on nyt? Koskeeko tämä Jeesuksen lupaus meitäkin? Koskee todellakin. Hän on aina sama Jeesus. Hänen sydämenjä on aina rakkautta täynnä, rakkautta ihmislapsiin, sekä juuriin että pieniin. Meille jokaiselle sanoo Hän: „Katsjo, minä olen sinun kanssaji.“ Minkätähden sanoo Jeesus: katsjo? Hän tahtoo sillä herättää meidän huomiotamme. Hän tahtoo, että otamme waarin Hänen sanoistaan ja uskon luottamuffella pidämme niistä kiinni. Ja mitkä ovat ne sanat, joista Hän niin tahtoo meitä waaria otamaan? „Minä olen teidän kanssanne.“ Lapseni, jos yksinäsi olet waeltanut folkkoa tietä, ja jos päälle päätteeksi on ollut pimeä ja sinua on peloittanut niin tiedät warmaankin kuinka turvalliselta tuntuu, kun ystävä

tulee, ottaa sinua kädestä, taluttaa sinua ja sanoo: „Minä olen sinun kanssasi, älä pelkää!“ Ja niin tekee Jeesus, paras ystävä kaikista. Hän käy sinun kanssasi ei ainoastaan silloin tällöin, eikä muutamina katoovaisina hetkinä, vaan joka päivä, alinomaan. Tämä on totta. Hän itse on sen sanonut. Ja millä tavalla on Hän sinun kanssasi? Jos isäsi tai äitisi matkustaa pois, niin hän sanoo: „ole nyt, lapseni, niinkuin jos olisit kotona, minä sinua aina muistelen ja ajatuksisiani olenkin kanssasi.“ Sinua sitten iloittaa kun tiedät, että isä tai äiti muistaa sinua ja pitää sinua ajatuksisiansa, ja sinäkin puolestasi ajattelet häntä hyvin usein ja koetat mieleesi johdattaa hänen rakkaita kasvojaan. Onko Jeesus sillä tavalla sinun kanssasi kuin poisja olewa isä tai äiti, onko Hän juloisena, rakkaana muistona vaan? Ei todellakaan! Silloin ei sinulla olisiakaan paljon apua Hänestä. Todellijana, elämänä seisoo Hän sinun vieressäsi. Hän käy sinun kanssasi päivällä ja yöllä, ilosja ja murheessa. Voit sanoa Hänelle kaikki, kaikki murheesi, kaikki tarpeesi. Hän kuulee sydämesi huokauksenkin ja Hän voi auttaa sinun siinä, missä ei yhdenkään ihmisen apu riitä. Sanothkö: kuinka tämä voi olla mahdollista, en näe Häntä, enkä kuule Häntä? Luota siihen kumminkin. Hän on niin sanonut, ja Hänen sanansa pitävät paikkansa. Ja mitä enemmän pidät kiinni Hänen sanastaan, sitä enemmän tulet huomaamaan, että se on totinen tosi.

Di, rakas Jeesus, waikka hylkäämme Sinua, olemme tottelemattomia, uskomattomia, älä sittenkään jätä meitä, käy meidän jälkeemme, ota meidät syliisi ja opeta meitä viimeinkin iloitsemaan läsnäolostasi! ☩

II.

„Hänen palvelijansa pitää Häntä palweleman ja näkemän Hänen kasvonsa.“ Jlm. 22: 3, 4.

Edellisessä olemme muistoomme johdattaneet erään kalliin Jeesuksen antaman lupauksen. Kuulimme, että Jeesus joka päivä tahtoo olla kanssamme. Jos tämä lupaus todellakin on arvoista meille, niin se on meille kalliina ilon-aineena. Tiedämme, että Jeesus on kanssamme, waikka emme voi Häntä

nähdä, eikä aina tunteakaan Hänen läsnäoloaan. Mutta monta kertaa toivomme kuitenkin, että saisimme nähdä Häntä, tuota rakasta Wapauttajaamme, oikein kaswoista kaswoihin. Ja tässä on meillä nyt toinen lupaus, joka sanoo, että kerran saamme sitäkin. Tahdomme tarkastella tätä lupautta. Sanotaan, että Hänen palvelijansa pitää näkemän Hänen kaswonja. Kuka saawat nähdä? Hänen palvelijansa. Ne, jotka tässä maailmasja ovat tulleet Hänen palvelijoihseen, sillä täällä sen jo täytyy tapahtua. Matkas lapsi, oletko Jesuksen palvelija? Tähdän kysymykseen vastaat ehkä: en warmaan tiedä, mutta kyllä mielelläni tahtoisin olla. Warmaan kuitenkin tiedät, että sinä vielä pienenä ollesjasi pyhässä kasteessa karnettiin Jesuksen luo. Jesus otti sinut silloin omakseen ja sanoi: „Minä olen sinua nimelläsi kutsunut, sinä olet minun.“ Olet ehkä sitten ollut huolimaton Hänen rakkaudesta, olet mennyt pois Hänen luotaan. Tämä on todellakin hywin ikävä, on suuri synti, mutta tiedä, se voi vielä tulla autetuksi. Jesus sanoo: „Jota minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos.“ Jos siis olet mennyt pois Hänen tykönsä tai joll'et ole oikein wakuutettu siitä, että olet Jesuksen oma, Hänen opetuslapsensa, Hänen palvelijansa, niin älä wiivyttele, mene heti Hänen tykönsä, päivän, hetkenkin wiivyttelemisen voi olla sinulle iankaikkiseksi onnettomuudeksi. Sano Hänelle: anna minulle anteeksi huolimattomuuteni, tottelemattomuuteni, niin, kaikki pahat tekoni, ja ota minut omaksesi. Ja Jesus iloitsee siitä että tulet, Hän ottaa sinut niin mielellään vastaan. Samasja kun olet Hänen omansa, olet myös Hänen opetuslapsensa, Hänen palvelijansa. Ja kuinka juloista eiö ole olla Jesuksen palvelija. Kaikki, mitä silloin teemme, teemme Hänelle, Hänen kunniahseen. Kuinka pitäisikään tämä ajatus estää meitä kaikesta pahuudesta ja wäryydestä ja millä ilolla silloin voimme tehdä mitättömätkin toimenme, pienimmät welvollisuutenme. Elämämme saa ihan toisen merkityksen, emme enää elä itsellemme, waan Hänelle, joka on meitä rakastanut ja antanut henkensä meidän edestämme. Kuolemaan saakka tulee meidän olla Jesuksellemme uskolliset ja sitten saamme nähdä Hänet kaswoista kaswoihin. Silloin on odotuksen aika loppunut, silloin usko muutetaan näkemiseksi. Voi, kuinka juloista! — Tiedät kuinka mielellään jokainen tahtoo nähdä maan ruhtinaan. Kun esim. keisari matkustaa

maasjamme, kokoontuu suuria kansanjoukkoja sinne, missä tietävät hänen kulkewan, ja se, joka näkee hänet waan mielihdukseltakin, on siitä iloisiaan. Entäs sitten, jos niin onnellisesti jattuu, että keisari häntä puhuttelee. Mutta ajatteleppa, taivaassa saamme nähdä herrain herran ja kuningasten kuningaan. Eikä Hän meitä ainoastaan ystävällisesti puhuttelee, waan Hän awaa meille syliä ja tunnustaa meidät omikseen. Täällä olemme Häntä palvelleet kaikessa heikkoudesja, siellä voimme sitä tehdä täydellisesti ja wajawaijuudetta. Oi Herra Jeesus, auta meidät sinne ansiosi tähden, armosi ja rakkautesi tähden! Amen.

Wähäsen merimiesten joulujuhlista.

„Äiti, mitä tarkoitti Liina-täti, kun hän janoi olewansa iloisena siitä, että oli kokoontunut niin paljon joululahjoja merimiehillemme? Kuinka niitä voidaan lähettää merimiehille, jotka purjehtiwat kaukaijilla wesiillä?“ kysyi pikku Liisu äidiltään eräänä päivänä joulun edellä.

„Eikö tyttöni muista mitään merimieslähetyksestä? Tiedäthän että se eri paikoin wieraisja maisja työskentelee merimiesten hywäksi, ollen heille awuksi sekä heidän hengellisen että ajallisen elämänsä suhteen.“

„Sen tiedän, äiti. Tiedän että meillä on merimiespappeja Lontoossa, Hullissa, New-Yorkissa ja San Franciscossa sekä kuulin sinun kerran puhuvan Liina-tädin kanssa siitä, kuinka suuresti merimieslähetyksen ystävät toiwovat, että olisi kylläksi waroja lähettää merimiespappeja vielä muuallekin. Muistan, kuinka silloin surkuttelit ulkomailla olevia maamiehiamme ja toiwoit, että pian koittaisi se päivä, jolloin kaikki olisivat tilaisuudessa omalla kiehellään kuulemaan Jumalan sanaa. Mutta äiti, en sittenkään käsitä mitä Liina-täti tarkoitti puhuesjaan joululahjoista merimiehille.“

„Kun nyt lewollisesti tahdot kuunnella minua, olet sen pian käsittävä, tyttöseni. Sanoit tietäväsi, että meillä on neljä

merimieslähetyksensä. Siirtykäämme ajatuksissa hetkeksi Gul-
liin. Sinne läksi meidän maastamme ensimmäinen merimies-
pappi, mutta me lähdemme sinne vain ajatuksissa. Laivalla
olemme tulleet sinne ja tahdomme nyt lähteä kaupunkia katsele-
maan. Ustueshamme erästä mutkasta katuja, näemme suoma-
laisen lipun liehuvan erään rakennuksen ylitse. Tässä raken-
nuksessa on suomalaisten merimieskirjko. Se on yksinkertainen
tähän tarpeeseen vuokrattu jali. Käykäämme sisään. Huoneessa
on monta penkkiriviä kuuntelijoita warten ja sen perällä on
harmoonio ja pienoinen saarnastuoli. Tänne saavat Hullissa
olewat suomalaiset merimiehet kokoontua Jumalan sanaa kuule-
maan, sillä täällä pidetään joka sunnuntai suomalainen ja ruotja-
lainen jumalanpalvelus ja wiikon kulussa kaksi jumalanpalwe-
lusta, toinen ruotjiksi, toinen suomiksi. Mutta tämä huone ei
ole ainoastaan heidän kirkkonsa, se on myöskin heidän kokous-
huoneensa ja heidän lukusalinja. Tultuamme huoneesen huo-
maamme sentähden kohta owen wasemmalla puolella pöydän,
jolla on useita suomalaisia sanomalehtiä, wieläpä paperia ja
muistetta. Täällä saawat merimiehet siis myöskin lukea koti-
maisia uutisia ja kirjoittaa omaisilleen ja ystävilleen. Tämä
huone on heillä melkein kuin koti tuossa wieraassa maassa. Ja
tuona kalliina jouluaikana kutsuu merimiespappi heidät jonakuna
päivänä kirkkoon erityistä joulujuhlaa wiettämään. Tästä nyt
juuri tahdoitkin kuulla, koska joululahjoista khyhit, sillä koto-
maalta niitä lähetetään eri lähetyksäsemiin siellä sitte meri-
miehille jaettawiksi. Ne merimiehet, jotka silloin sattuwat maalla
olemaan, tulewat siis merimiespappien wälityksellä osalliseksi lah-
joista ja juhlan wietosta. Hywin juhlassien näköisenä on tämä
huone silloin. Wonenwärijet liput koristawat seiniiä ja lattialla
seijoo kaunis wiheriöitjewä kuusi, semmoinen kuin kaswaa rak-
kaan iännaamme metsissä. Sen latwoilla palaa kymmenittäin
kynttilöitä ja niiden kirkas walo muistuttaa Hänestä, joka tuli
maailman walkeudeksi, niinkuin kaikki nuo lahjatkin ja rakkaus-
den ojojteet muistuttawat Hänestä, joka antoi itsensä lahjaksi
meille ja tuli „köyhäksi meidän tähdemme, että me Hänen köy-
hyytensä kautta rikkaitsi tulisimme.“ Mutta wälittömästäkin meri-
miesten ajatukset johdetaan Häneen, meidän rakkaasen Jesuk-
seemme, sillä juhla aljetaan ja lopetetaan wirren waisulla ja
rukouksella ja illan kulussa selitetään heille monta kallista

Sumalan sanaa. Mikä ajoin tarjotaan heille wirttokeita ja fitte seuraa lahjojen jakaminen. He saawat kaulaliinoja, suttia, willapaitoja, lakkeja ja hyviä kirjoja ja jokainen saa yhden lahjan tai kaksi, kuinka waan riittää. Ja kun fitte juhla on loppunut ja merimiehet jälleen eriaivät toinen toisestaan, lentävät luultavasti monen ajatukset kiitollisuudella tuohon kaukaiseen isänmaahan, ehkäpä vielä tuonne ylös taivaalliseen kotiinkin. Ja ehkä on jääkuori jonkun sydäimestä alkanut sulaa ja hän rupee tuhlaajapojan kanssa huokaamaan: „Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä.“ Di, kuinka sulosta, kun saamme tätä toivoa! Pitäisihän sen kehoittaman meitä wäsymättömään työhön.“

Wähäsä uskollinen.

Erääsä matalasja majasja istui monta vuotta fitte pieni kalpea poika raamattunsa lukiin. Hänen äitinsä työskenteli uutтерasti ompelemisessa, kun hän yht'äkkiä kuuli poikansa huudattavan: „Äiti, kuinka olen onnellinen!“ ja samasja poika kätti kaswonja pieniin käsiinsä.

Kyyneleet nousiwat äidin silmiin, sillä hän tiesi aiwan hywin, kuinka vähän poikaraukalla oli tämän maailman hyvydestä. Hän oli sairaana ja rampa ja hänen wanhempansa olivat niin köyhät, ettei hän woinut saada lämpimiä waatteita eikä sopiwaa ravintoa. Sentähden äiti ihmetellen kyhy: „mikä sinut niin onnelliseksi saattaa, Kustaani?“

Poika nosti waaleat, kiihtuneet kaswonja ja sanoi: „Sumala on sängen hywä minua kohtaan, äiti. Rakastan Häntä juuresti.“

„Kuinka juuri nyt satuit sitä ajattelemaan?“ kyhy äiti.

„Olen lufenut luomijesta ja siitä kuinka pahat ihmiset olivat, kun Sumala heidän tähtensä oli luonut ihanan maailman, ja waikka he yhä edelleen tekivät syntiä Häntä vastaan, oli Hän täynnänjä laupeutta heitä kohtaan. Olen myöskin lufenut, että Hän olisi tahtonut säästää Sodomian ja Gomorran kaupungit,

jos Hän siellä olisi löytänyt waan kymmenen hurstkasta. Myöskin antoi Hän Noan 120 vuotta rakentaa arkkia, mutta he eivät kuitentaan tahtoneet tehdä parannusta. Tulin silloin ajatelleeksi hänen rakkautensa suurinta todistusta, että Hän on lähettänyt meille Jesuksen, joka on kärsinyt kuoleman meidän tähtemme. Ah, äiti, ajatellesiani kaikkea mitä Jumala on tehnyt ja kuinka paljon Herra Jesus on kärsinyt minun tähteni ja monien syntieni tähden, silloin en voi olla toivomatta, että minäkin voisin tehdä jotakin osoittaakseni rakkauteni Häntä kohtaan. Sillä onhan niinkuin isä sanoo: „Työt puhuvat paremmin kuin sanat.“

„Mutta mitä saatat tehdä, poikaseni“, wäitti äiti. „Olet kiwulloinen ja aiwan heikko woidaksesi tehdä työtä.“

„Tiedän sen, äiti“, sanoi lapsi wesisjä silmin. „Ja kuitenkin tahtoisin niin mielelläni tehdä jotakin. Olen ajatellut, että jos minulla olisi säästölipas, koettaisin foota wähän lähetykselle ja jos saisin kokoon kuinkakin wähän, on Jesus kuitenkin ottawa sen vastaan.“

„Mutta tiedätkö kuinka köyhiä olemme“, wirtahti äiti.

„Tiedän, mutta etkö luule, äiti, että kuitenkin voisimme antaa jotakin? Naapurillamme Brandt'illa, joka on yhtä köyhä kuin isä, on kuitenkin säästölipas, johon hän panee lähetyksen hyväksi tehdyt säästönsä, ja viime vuonna oli hän koonnut siihen monta markkaa.“

„Brandt'illa on ijot pojat, jotka voivat tehdä työtä, mutta sinä, poikaraukkani, mitä sinä voit tehdä?“

„Mitä“, sanoi pikku Kustaa, ja äffinäinen puna lensi hänen poskilleen, „äiti, minun täytyy tehdä jotakin. Kenties en elä niin kauan. Mitä, lupaa minulle, että hankit minulle säästölippaan.“

„Mielelläni, rakas lapseni, mutta et saa pyytää rahaa niiltä, jotka tulewat tänne, se ei olisi isäsi mieleen.“

„Sitä en aiokaan“, wastasi pikku Kustaa. „Tahtoisin itse ansaita rahat, ja olen ajatellut, että voisin myydä pieniä puu-weitsiä ja hammasstikkuja, joita osaan weistellä. Woisin myöskin leikata pieniä paperifaistoja, semmoisia joita rouwa L. mielellään panee hyllypiensä ympärä. Ehkä hän ostaa semmoisia minulta.“

„Sumala siunatfoon sinua, rakas lapseni“, huokaili äiti. „Tahdon hankkia sinulle paperia, ja kun isä tulee kotiin, voit pyytää häneltä sopivia puupalasia.“

Viikon perästä oli pikku Kustaalla valmiina koko joukko pieniä kapineita, joita hän siivästi asetti ikkunalaudalle erääseen walkeaan paperilaatikkoon. Ruutuun hän kiinnitti paperiliuskan, johon hän isoilla kirjaimilla oli kirjoittanut: „Myydään lähetyksen hyväksi.“

Moni ohitsekäyjä, jonka huomio näiden sanain kautta herätettiin, seisahdui, astui matalaan huoneeseen ja osti jonkun pikkukalun pieneltä, kalpealta lapselta. Wähän ajan kuluttua oli koko ensimmäinen näyttely myyty ja uusia kapineita valmistui valmistumistaan.

Kun tuossa pienessä kaupungissa wietettiin seuraava vuosineljännes-kokous lähetyksen hyväksi, jätti mustaan päähuiwiin puettu köyhä waimo säästölippaan rahastonhoitajalle sanoen: „tämä on poikani Kustaa Hannunpojan säästölipas.“

„Kustaa Hannunpoika?“ kysyi rahastonhoitaja. „Eikö se ole tuon Limnantadun warrella asujan pienen ramman pojan nimi?“

„Hän on kuollut, rakas herra“, sanoi äiti ja kyyneleet wirtailivat hänen filmistään.

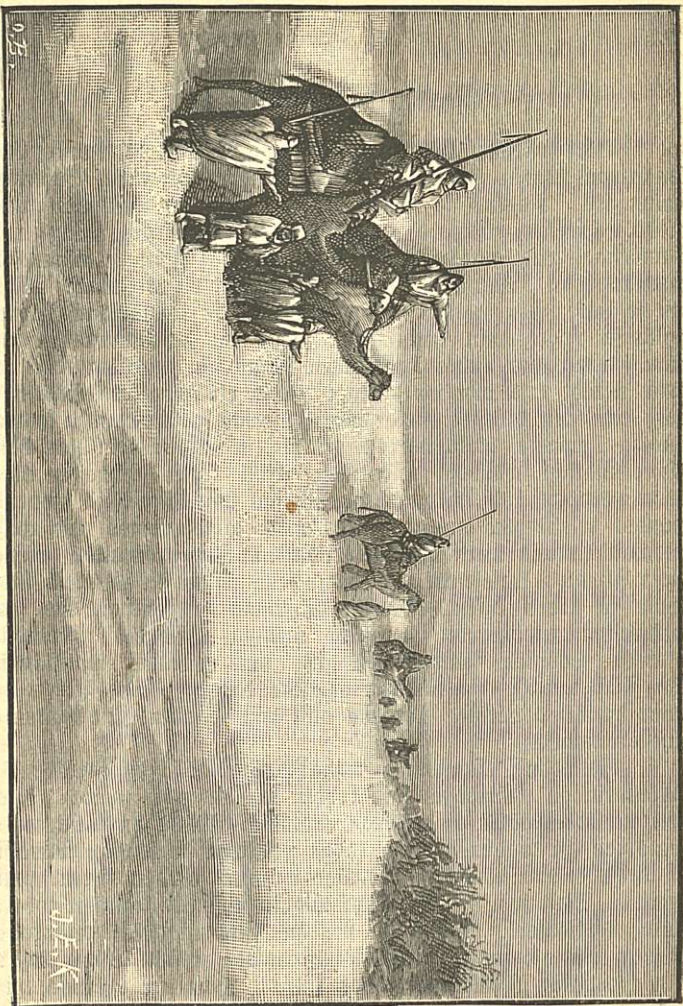
Sitte kun hän vähän oli tointunut, kertoi hän, että poika par'aikaa tehdessään pieniä töitänsä lähetykselle oli kowin sairastunut ja kahdeksan päivän kuluttua kuollut. Sittenkin kun hän ei enää woinut pukeutua waatteisiinsa, istui hän tuntikausia wuoteellaan weistellen pieniä puuweitfiään. Jonkun häneltä kysyttyä, minäkätähden hän niin waiwasi itseään, oli hän wassannut: „Mikani on niin lyhyt. Tultuani kotiin Jesuksen luo, en enää tee tämmöistä työtä. Hän on sangen hyvä minua kohtaan. Tahdon niin mielelläni tehdä jotakin hänelle.“ Hän ei koskaan tahtonut katsoa kuinka paljon hän oli koonnut säästölaatikkoonja, kenties hän pelkäsi pahaa sydäntänsä, pelkäsi että hän silloin olisi tuntenut itsetyytywäisyyttä.

Säästölaatikko awattiin nyt. Se sisälfi noin 25 markkaa.

Matkan lepopaikat.

Olet varmaankin, pieni ystäväni, lukeut tai kuullut puuttavan tuosta suuresta erämaasta, joka sanotaan Saharan erämaaksi. Raskas ja lowin waiwaloinen on matkustaminen siellä. Hiekkaa, polttawata hiekkaa wain niin pitkälle kuin filmä kannattaa, eikä mitään, joka wirvoittaisi tai iloittaisi wäsyneitä matkamiehiä. Mutta mikä tuolla kaukana haamoittaa? Mikä on se näkö, joka saattaa matkustajan filmän loistamaan, hänen jalkansa nopeammin liikkumaan? Hän on hawainnut muutamia palmupuita, jotka kohottawat kruununsa taimasta kohti ja hän tietää, että hän nyt lähenee oaasia eli keidasta. Hän tietää, että hän lähenee tuota wiberiöitsewää, wirvoittawaa saarta tuossa aamassa hiekkameresssä ja nopein askelin kiruhtaa hän sinne matkan waiwoja unhottaen. Eikä hänen toivonsa olekaan pettynyt, sillä tultuaan oaasiin saa hän lewätä ja monenmoista wirtistystä nauttia. Kirkkaasta lähteestä woi hän ammentaa raitista wettä ja hänen erämaan yksitoikkoisuuteen wäsyneet filmänsä katselewat nyt ihastuksella palmujen häilywiä latwoja ja ledon kuffia. Kuinka kiitollinen hän onkaan, kun saa heittäytyä ruohostoon ja siellä ojentaa wäsyneet jäsenensä. Uufilla woimilla saattaa hän fitte taas pitkittää matkaansa. Ja sillä tavalla matkustaen oaasista toiseen pääsee hän wihdoin matkansa perille. Muuten olisi hän jo aikaa fitte nääntynyt erämaahan.

Ystäväni, elämämme täällä maan päällä on matkustus. Meilläkin on päämäärä, jota kohden meidän tulee kulkea. Duo koti tuolla ylhäällä on päämääränämme. Matka on pitkä, waiwaloinen ja waarallinenkin. Jos polttawa hiekkä on suureksi rasitukseksi matkustajalle erämaassa, mitä onkaan sitten synti meille. Maailma ei woi antaa mitään pysyvää, mitään todellista wirtistystä. Täytyykö meidän fitte matkalla nääntyä? Eikä meille ole suotu minkäänlaisia oaaseja, mitään lepopaikkoja? On todellakin, Sumalalle olkoon kiitos! Hän wie lapsensa toijesta oaasista toiseen, siksi kun se wihdoin pääsee matkansa perille.

„Matan lepohat.“

JK.

Olethan sinäkin, lapseni, lyhyttä elämää eläessäsi kulke-
nut monen oaaſin lävitſe, mutta owatko ne ſinulla olleet wir-
kistyttäviä, todellisia lepopaiſkoja? Sanot ehkä: en ymmärrä
mitä tarkoitatte. Mitkä ovat matkamme lepopaiſat? Koetan
ſelittää ſen ſinulle. Olet lufenut luomifſen historian. Sen
lopulla kuuluu: „Ja Jumala lepäſi ſeifsemäntenä päivänä kai-
fiſta teoiſtanſa kun hän tehnyt oli. Ja Jumala ſiunafi ſeifse-
männän päivän ja pyhitti ſen.“ Seifsemäs päivä oli wan-
haſſa teſtamentifſa muifstopäivä luomifſen työn päättämiſeſtä.
Se oli Herran pyhittämä lepopäivä, Herran oma päivä. Uudeſſa
teſtamentifſa on ſunnuntai, wifkon enſimmäinen päivä, Herran
päiväſi määrätty. Sinä päivänä Herramme Jeſus nousi
haudaſtaan ja tuotti meille ſiten täydelliſen woiton hengelliſiſtä
wihollifſiſtamme. Sunnuntai on ſiis muifstopäivä lunafuſen
työn päättymiſeſtä ja on meille lepopäivä, Herran oma päivä.
Nyt ehkä ymmärrät tarkoitufſeni. Onhan meillä elämämme
matkalla monta muutaſin oaaſia, monta wirwoittawaa lepopaiſ-
taa, mutta puhueſſani matkamme lepopaiſkoifſta tarkoitan nyt
etupääſſä pyhäpäivät, ſunnuntaipäivämme. Kuinka woivat ne
tulla meille todelliſiſki lepopäiwifki, matkamme keitaiſki? Tar-
kaſtelkaamme Herran menetyſtapaa Hänen lepopäiwää aſettaeſ-
ſaan. Enſiſki kuuluu: „Ja Jumala lepäſi ſeifsemäntenä päi-
wänä kaiſiſta teoiſtanſa kun Hän tehnyt oli.“ Niin tulee mei-
dänkin tehdä. Meidän tulee lewätä maalliſiſta töiſtamme. Ei
ſentähden että työ iſeſſään on ſyntiä, ei, päin waſtoin ſe on
ſiunauſ, waan ſentähden että me wapaina kaiſiſta toimitufſiſta
woifimme Herraa palwella, ſielulleme lepoa eſtiä. Sillä waifka
ſunnuntai on lepopäiwä, ſe ei ole päivä, jota meidän tulee
pitää maalliſijena huiwituſpäiwänä tai wiettää mafaamiſeſſa, ue-
liaiſuudeſſa. „Jumala ſiunafi ſeifsemännän päivän ja py-
hitti ſen.“ Lepopäiwämme on ſiis kalliſ päivä, ſiunattu ja
pyhitetty, ſe on: eroitettu muifſta päiwifſtä pyhäki, Herran omaſſi
päiwäſki. Muifſtamme matkamiehen erämaafſa, kuinka ilwiſeki
hän tulee huomateſſaan olewanſa oaaſin lähellä. Samoin mekin.
Iloinen, rauhallinen juhllalliſuus on wallitſewa kodiſſamme, ſydä-
meſſämme, kun Herran päivä lähenee. Edeltäkäſin tulee mei-
dän ſitä jo muifſtoomme johdattaa ja niin järjeſtää aſtareemme,
ett'ei mikään tarwitſe eſtää meitä aſtumafſta Herran pyhään
temppeeliin. Siellä jaamme ſeurakunnan yhteydeſſä Herralle

ylistystä weisata ja syntimme tunnustaa. Siellä saamme kuulla Hänen sanaansa julistettavan, niin, siellä Herra kaitsee meitä wiheriäisessä niityssä ja wie meitä wirvoittaman weden tykö. Mutta ei ainoastaan siellä. Kotonakin on meillä Hänen pyhä sanansa ja sielläkin Herran henki tahtoo olla meitä neuvomassa, johdattamassa.

Sinä ajattelet ehkä: kowin pitkä ja itäwä on sunnuntai, jos minun täytyy käydä kirkossa ja vielä kotonakin Jumalan sanaa lukea. Niin on todellakin, jos se waan riippuu täytymisestä, jos se waan on kowana, raskaana welvollisuutena. Muistatko Jesusta kahdentoistawuotiaana temppelissä? Kuinka halullinen hän olikaan kuulemaan Jumalasta, oppimaan Hänestä. Rukoile jemmaista mieltä kuin Hänellä oli. Ja mitä enemmän tutustut Jumalan sanaan, mitä enemmän opit Hänen rakkauttansa käsittämään, sitä kalliimmaksi tulee sinulle Hänen temppelinä, Hänen päivänsä. Se tulee sinulle todelliseksi lepöpäiväksi ja sinä opit Dawidin kanssa sanomaan: „Kuinka ihanaat omat sinun ajuinsijas, Herra Zebaoth. Minun sieluni itäwöitsee ja halajaa Herran esikartanoihin.“ Ja kun sillä tawoin olet Wirkistynyt ja Herran päivänä sielulle si lepoa löytänyt, niin voit taas matkan waiwoja kestää ja opit Herraa palwelemaan ei ainoastaan kirkossa ja hartaushetkinä, waan koko elin-aikanasi. Ja siten yhä enemmän valmistut ijanlakkista lepoa wiettämään, sitä lepoa, josta Hebrealaisepistolalla kirjoittaja sanoo: „Jumalan kansalle on lepo vielä tarjona.“ Mhferoitkaamme siis siihen lepoon tulla.

„Mk' hetki Herran huoneessa
Werrattomasti woittaa
Kaitk' ilot, joilla maailma
Huwittaa meitä koettaa.
Täsi' oikia wast' ilo on,
Niemumme parhain, werraton
Salattu maailmalta.

Siiis rukoilemme nöyrästi:
Suo, Herra, kuullaksemme
Sun pyhää sanaas hartaasti,

Se paina mielehemme;
Rirkasta meissä tunniat,
Kawitfe fielut armollat,
Sun huonees tawaralla!"

— 21 —
Sitten und Gewohnheiten
der Väter und Mütter
sind die besten Lehrer
für die Kinder.

Sinta: 15 p:ää.